Кримський вісник

ГАЗЕТА ІНФОРМАЦІЙНОГО АГЕНСТВА «КРИМ СЬОГОДНІ»

№1 2021

ВЕСНЯНІ ЗВИЧАЇ ТА ТРАДИЦІЇ УКРАЇНЦІВ

З приходом весни для українців починався новий землеробський рік, який супроводжувався піснями, святками, традиціями тощо. Весняні народні звичаї та обряди – це справжній гімн щирій природі, яка пробуджувалася після довготривалого зимового сну.

У цю пору українці займались писанкарством, влаштовували ярмарки, гаївки, водили хороводи, виготовляли для дітей ласощі, раділи приходу довгоочікуваної весни.

Весняний цикл календарних свят спрямовувався на закладання майбутнього врожаю, тому важливими були ритуальні дії, пов'язані із закликанням весни, тепла, птахів, дощу (Стрітення, Обретіння, Явдохи, Теплого Олекси, Благовіщення). Умовним початком весни вважають день Явдохи (14 березня), який збігається з початком нового року у слов'ян. Головним же весняним святом у народі завжди вважався Великдень (Воскресіння Христове), який дарує нам церковні ритуали.

Свято Великодня припадає на весняне рівнодення та символізує перемогу Світла над Темрявою, Дня над Ніччю, Тепла над Холодом. Великодній обрядовий цикл складається зі: Страсного тижня з Вербною неділею і Чистим четвергом; Великодня (Паски) та Світлого (Великоднього) тижня з Радуницею (шанування предків) і Світлим (Волочильним) понеділком.

Весна – період пробудження людських почуттів, тому обрядовість спрямовувалася й на розваги молоді, оберегові дії, ритуальні співи веснянок, гаївок, водіння хороводів, обдаровування дівчатами хлопців писанками. Поряд із хліборобськими та іншими мотивами у ритуальних співах, хороводах, іграх («Просо», «Воротарі», «Володарі», «Зельман», «Навчу я, навчу», «Зося-чорнуся») простежуються й любовно-шлюбні мотиви – залицяння, сватання,

Ст. 3

У Криму відсвяткували 150 роковини від дня народження Лесі Українки

Зима 2021 року закінчилася для культурного життя Республіки Крим весело і тепло.

У цьому році 25 лютого відзначили 150 роковини від дня народження Лесі Українки.

Ст. 7

«Українська громада Криму» перемогла у III міжнаціональному шаховому турнірі

3 березня 2021 року з ініціативи Регіональної болгарської національно-культурної автономії Республіки Крим «Паїсія Хілендарського» відбувся III Міжнаціональний шаховий турнір, присвячений святкуванню 143-ої річниці перемоги у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр. і Дню визволення Болгарії від османського ярма.

Переходьте за посиланням та читайте актуальні новини на інформаційному Інтернет-порталі інформаційного агенства «Крим сьогодні» Переяславська рада 2.0

pereyaslavskayarada.com

заклики одружуватися, «переспівування» пар, – які відображають надії дівчат на вдале заміжжя.

Починався весняний цикл 14 березня, на Явдохи (Євдокії) – це був день, коли прокидався бабак, риба розбивала хвостами лід, а ластівки повертались з вирію. Цього дня наші предки зустрічали весну: на світанку виходили на високий пагорб чи вилазили на дерева та закликали весну. Господар мав занести до хати талу воду, якою вмивався кожен член родини. Також цього дня жінки висівали в горщики розсаду, а молодь починала співати веснянки.

Хрестя (Хрестопоклінний тиждень) – четвертий тиждень Посту. Традиційно цього тижня випікали спеціальний обрядовий «хрестопоклінний хліб», частину якого зберігали в коморі з зерном (для гарного врожаю). Цей же хліб брали з собою господарі, як йшли сіяти жито-пшеницю, та закопували його на ниві, щоб земля дала гарний урожай. На Лівобережжі традиційно на ниві закопували посуд зі святою водою – «щоб посухи не було», а на Чернігівщині – шматочки полотна, яке лежало на плащаниці а храмі, – «щоб збіжжя гарно вродило».

Вербний тиждень – це тиждень напередодні Страсного тижня (цього року 26 березня – 1 квітня). Основним обрядом цього свята було освячення вербових гілочок (оскільки пальми в наших широтах не ростуть), якими потім били домочадців зі словами: «Не я б'ю, верба б'є, за тиждень – Великдень!». Вважалось, що цей ритуал символізує очищення та здоров'я.

На **Благовіщення**, наші предки продовжували закликати весну. Зазвичай, кликати її виходили молоді дівчата та діти, а також цього дня дівчата після служби виводили перший весняний «кривий танець». Цього дня не можна були шити чи прясти, бо це принесе чвари в родину. Також на Благовіщення не можна було нічого позичати, щоб дім був повна чаша.

За народним календарем, від Благовіщення до **Юрія** – найкращий період для весняних робіт. Вважалося, що в того господаря, котрий до Юрія не підготує грядок під капусту, хтось з родини помре. З-поміж усіх святих саме Юрію народні повір'я доручають «відкривати» небо, випускати росу, тепло, закосичувати квітами землю. Про це часто співається і в колядках, і у веснянках. Важливими компонентами юріївської обрядовості були ритуальні вогні й трапези.

На **Юрія** намагалися добре годувати худобу. Вранці дійним коровам давали дрібно посічені квіти, посипані сіллю, яка була на святвечірньому столі; давали лизати сіль, закопану на Благовіщення в мурашник. Якщо худоба до Юрія вже виходила на пашу, то на Юрія її виганяли на найкраще пасовище. В окремих місцях у цей день плели віночки із зілля і закладали коровам на роги. Замаювання худоби на Юрія пов'язане з повір'ям, начебто закосичену вінками худобу не чіпає потім жоден хижий звір.

Великдень. До цього свята наші предки готувались увесь Страсний тиждень: прибирали двори після зими, білили хати, готували святкову здобу (паски), розмальовували писанки та виготовляли крашанки.

Після **Великодня** починались вулиці: веселі ігри молоді на природі, хороводи. Вулиця, зазвичай, збиралась в певному місця (наперед оговорювали де саме): на майдані посеред села, на лузі, біля левади тощо (все залежало від села).

22 травня вшановують весняного **Миколу**. Колись цього дня господарі виводили коней на першу пашу, священики служили молебні та кропили коней свяченою водою, а вершники їздили на конях полями (щоб нечиста сила коней не мучила). Також від цього дня починали стригти овець та сіяти гречиху: «До Миколи не сій гречки і не стрижи овечки!».

Після нього часу на розваги в молоді залишалось зовсім небагато – починалась гаряча пора на полях.

У КРИМУ ВІДСВЯТКУВАЛИ 150 РОКОВИНИ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Зима 2021 року завершилася для культурного життя Республіки Крим весело і тепло. У цьому році 25 лютого відсвяткували 150 роковини від дня народження Лесі Українки

«Здалека море хвилі золотії
Шле, наче провість волі і надії...
Чи се той світ, загублений, таємний,
Забутий незабутній рай надземний,
Що так давно шукають наші мрії?..»

«Байдари»

Відомо, що дитинство і молодість Лесі Українки пройшли на Волині. Деякий час вона жила в Луцьку й навідувалася до Києва. На початку 1881 року Леся сильно застудилася. Так почалася тяжка недуга – туберкульоз кісток, хвороба мучила поетесу все життя, боротьба, яку вона сама називала «тридцятилітньою війною». У той час лікування в Криму стало для поетеси єдиним шансом полегшити свій стан.

До берегів Чорного моря вона приїжджала на різних етапах своєї творчості. Час, який вона провела в Криму не пройшов марно. У Ялті, Євпаторії та Балаклаві Леся написала безліч творів, які з часом стали гімном красі та природі півострова. Тому не дивно, що Лесю Українку тут пам'ятають, а заходи, присвячені до 150-роковин від дня її народження, були переповнені цікавими подіями та яскравими моментами.

Святкування з нагоди ювілею почалися 24 лютого. Так у Сімферополі в Кримській республіканській універсальній науковій бібліотеці ім. І. Я. Франка з ініціативи Регіональної громадської організації «Українська громада Криму» відбулася читацька конференція «Квітка на долоні вічності». У заході брали участь представники різних національно-культурних автономій і національностей півострова, а вірші Лесі Українки звучали українською, російською, білоруською та кримськотатарською мовами у виконанні викладачів та студентів філологічного факультету Кримського інженерно-педагогічного університету ім. Февзі Якубова, а також читачів і гостей бібліотеки.

Кримські письменники й поети – Микола Настобурко, Надія Риндич, Аріна Ем і Антоніна Катасова декламували свої вірші та твори, навіяні поезією Лесі Українки, крім того, поет Олег Широков познайомив гостей заходу зі своїми перекладами творів поетеси російською мовою.

Інформаційним доповненням читацької конференції стала відеопрезентація «Життя та творчість Лесі Українки» та книжково-ілюстративна виставка «Леся Українка. Кримські спогади», яка познайомила гостей з творами Лесі та статтями з книг і періодичних видань про віхи біографії та творчості поетеси.

Основні ж заходи, присвячені 150-річчю від дня народження Лесі Українки, відбувалися у Ялті 25 лютого, де вже понад півстоліття існує музей, який заснували на честь української поетеси. Поруч з будинком, де свого часу жила Леся, стоїть пам'ятник, який зображує її в задумливій позі на морському побережжі. Постаментом слугують діабазові брили, підняті з морського дна біля Аю-Дага. Кожен день народження поетеси тут збираються мешканці та гості міста для того, аби вшанувати пам'ять Лесі Українки та покласти квіти до її образу, втіленому в камені.

Захід мав особливу та урочисту атмосферу під звуки духового оркестру. Під час офіційної частини прозвучала вітальна адреса від міністра культури Республіки Крим Аріни Новосельської, з вітальною промовою виступив керівник муніципальної освіти Ялти Костянтин Шимановський, заступник голови адміністрації міста

Ялти Світлана Новодацька, представники РГО «Українська громада Криму» і РГО «Русская община Крыма».

«Наше місто залишило вагомий слід у її (Лесі Українки, ред.) літературній спадщині і ми, у свою чергу, дбайливо зберігаємо пам'ять про неї. Вогонь своєї душі відома поетеса залишила в своєму доробку – своїх поетичних рядках, які навіки зігрівають наші серця», — підкреслила Світлана Новодацька.

Ювілейний рік Лесі Українки — це нагода привернути увагу до творчості письменниці й актуалізувати її спадок. У рамках святкування відбулося відкриття тимчасової виставки «Лісова пісня Лесі Українки», яке супроводжувалося виступом капели бандуристів і театральною виставою за мотивами твору «Лісова пісня». Також відбувся круглий стіл «Мотиви життя Лесі Українки до 150-річчя від дня народження письменниці», де учасники обговорювали творчий шлях та життя поетеси.

Здається, що в українській культурі немає образу світліше, ніж Леся Українка. Надзвичайно обдарована, ніжна і поряд з цим сильна — у боротьбі зі своєю долею вона не здавала позицій.

Про її справжнє життя сьогодні не можна прочитати у підручниках. Вона мріяла стати композитором, але хвороба стала перепоною до мрії, вона щиро любила, але не мала кохання, вона так хотіла жити, але смерть встала на її шляху.

Першим справжнім коханням Лесі Українки біографи все ж вважають ніжні почуття до хворого на сухоти революціонера Сергія Мержинського (1870–1891). Він до самої смерті залишався її найближчим другом. Вона жертовно кохала його, а він, люблячи іншу, нічого крім міцної та вірної дружби запропонувати їй не міг. Їх зустріч відбулася саме у Ялті у 1897 році, куди вони приїхали лікуватися.

З подорожами до Криму для Лесі буде пов'язано багато творчих пошуків. Жінка, натхненна природою та історією кримських просторів, писатиме вірші та поеми. Так народилися «Іфігенія в Тавриді», «Весна зимова», поема «Місячна легенда», оповідання «Над морем», драма «Руфін і Прісцілла», діалог «Айша і Мохаммед». У подорожах 1898 — 1899 рр. вона написала цикл віршів «Кримські відгуки», і навіть подорожуючи з Кавказу до України у 1904 р., пропливаючи коло берегів Криму, вона нібито загубившись у думках, напише «Спогади про Євпаторію». Але Леся Українка не писала лише вірші, вона активно колекціонувала місцевий фольклор та легенди народів, які населяли землі Тавриди. Вона також напише декілька наукових праць, зокрема, про іслам та вірування кримських татар. Останнього разу видатна письменниця приїде до Криму у 1907 р. разом зі своїм чоловіком. Її діяльна натура не давала спокою навіть, коли погіршилося здоров'я. Вона запросить до себе відомого на той час кобзаря Гончаренка, щоб організувати запис українських народних дум на фонографічні валіки. Письменниця писатиме нові вірші «Народ пророкові», «Полярна ніч», «Хвиля» оповідання «Розмова», допише драму «Руфін і Прісцілла».

Свого часу Леся Українка була символом прогресивного мислення, письменницею світового масштабу. Вона вивела українську літературу на новий рівень, продемонструвала нові можливості українського слова. Вона стала голосом України у світі. Твори Лесі Українки, присвячені Криму, перекладені різними мовами. Її праці стали надбанням світової літератури. Сьогодні, як і сто років тому, її творчість змушує читачів переживати сильні та яскраві емоції. Кримський півострів – одне з небагатьох місць у світі, де й досі живе дух Лесі Українки.

У КРИМСЬКІЙ СТОЛИЦІ ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ КОБЗАРЯ

У історії кожного народу серед його великих творців є поети, імена яких оповиті невмирущою любов'ю і славою. Таким поетом для українського народу є Тарас Григорович Шевченко, його невмируща спадщина – одна з найбільших вершин людського генія. Шевченко – велетень духу, митець могутньої творчої сили. Після смерті Тарас Григорович став культовою фігурою у формуванні української інтелігенції. 9 березня 2021 року минуло 207 років від дня народження Кобзаря

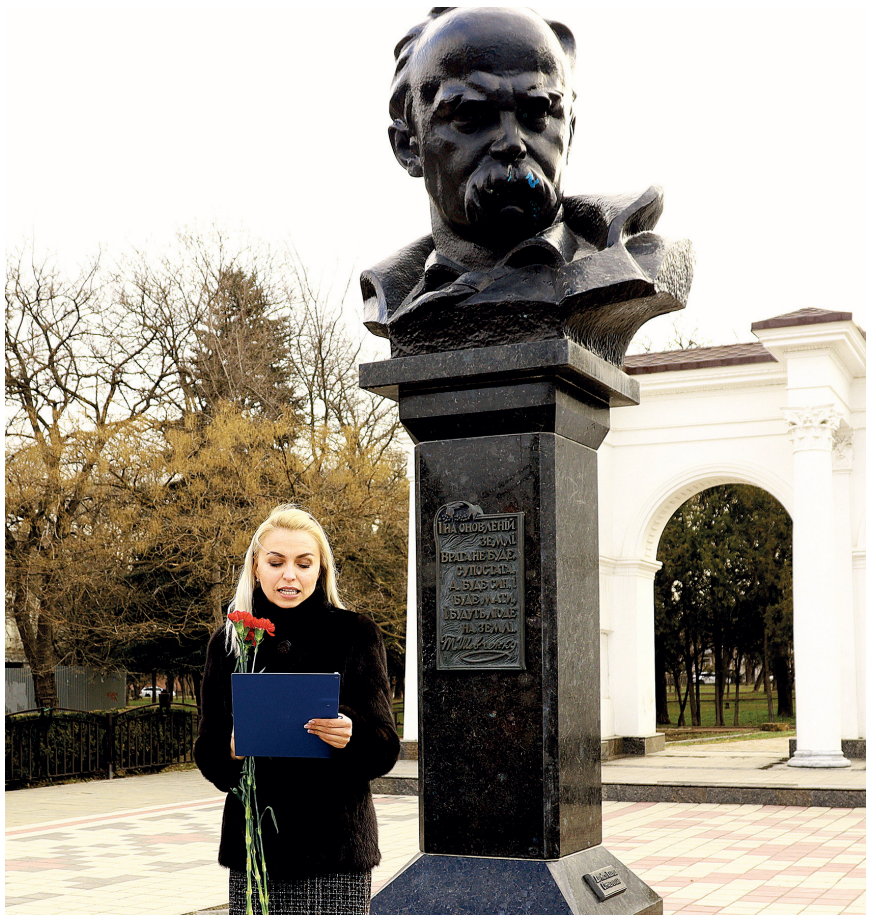

Тарас Шевченко – лідер за кількістю пам'ятників, встановлених діячам мистецтва. Сьогодні у світі налічується 1384 присвячених йому монумента. З них 1256 – в Україні, 128 – за кордоном, в 35 державах світу. У Росії – 30 монументів: 10 пам'ятників і 20 меморіальних дощок. Більш того, ім'ям Тараса Шевченка названо навіть кратер на Меркурії.

Дійсно, біографія Тараса Шевченка не може не вражати. Не тільки успішний літератор, але й академік Імператорської Академії мистецтв, видатний етнограф. Сучасник Шевченка Аполлон Григор'єв так відгукнувся про нього: «Останній кобзар і перший великий поет великої літератури слов'янського світу».

На жаль, за життя Кобзар не відвідав Крим, але, не дивлячись на це, щороку жителі республіки у день народження Тараса Григоровича покладають квіти до його пам'ятників і згадують його творчість. Так у Сімферополі традиційно РГО «Українська громада Криму» провела пам'ятну акцію присвячену до 207 річниці від дня народження Тараса Шевченка.

«Тарас Григорович Шевченко – великий поет, геній українського народу. Він зробив неоціненний внесок у духовну скарбницю людства. Без його імені не можна уявити українську літературу та мову. Його творчість безсмертна. Життя Кобзаря необхідно вважати справжнім подвигом у мистецтві, адже він віддав усі свої сили, щоб возвеличити українську культуру. Для Регіональної громадської організації «Українська громада Криму» фігура Тараса Григоровича є знаковою, бо він дійсно вийшов з народу, жив з народом, всіма своїми думками і почуттями був з ним міцно і нерозривно пов'язаний», – зазначила голова організації Анастасія Гридчина звертаючись до учасників заходу.

Авжеж, бо цього дня лунало й «тарасове» слово. Усі бажаючі могли прочитати вірші автора і заспівати народні пісні разом із вокальною групою «Кумоньки». Цікаво, що відомий «Заповіт» Тараса Шевченка звучав не тільки українською мовою, але й російською,

що дуже символічно, адже сам автор вельми часто звертався до російської мови.

Сьогодні спадщина Кобзаря вважається однією з основ української літератури і сучасної української мови. Тарас Григорович Шевченко для всього слов'янського світу є видатною постаттю. Він зробив неоціненний внесок у мистецтво і літературу. Він вчив людей жити в злагоді, під мирним небом, без кровопролитних воєн. Сьогодні ми повинні зберегти справжню цінність творчості Кобзаря і передати її наступним поколінням, спростовуючи наполегливі спроби українських націоналістів створити розділовий образ цієї видатної людини.

ВИПОВНИЛОСЯ 118 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ ГОРІШНЬОГО

Цикл заходів у 2021 році для РГО «Українська громада Криму» традиційно розпочався з вшанування пам'яті Героя Радянського Союзу Василя Горішнього. 29 січня 2021 років виповнилося 118 років від дня його народження

Життєвий шлях цієї людини, за яким можна вивчати історію Великої Вітчизняної війни, викликає повагу й захоплення. Василь Горішній брав участь у визволенні Сталінграду, воював на Курській дузі, успішно форсував Дніпро та звільняв Київ, дійшов до Берліна. На згадку про цього видатного полководця члени РГО «Українська громада Криму» поклали квіти до могили Василя Горішнього на військовому кладовищі в Сімферополі.

«Василь Якимович — приклад патріотизму й героїзму. Він відчайдушно, не шкодуючи свого життя захищав нашу Батьківщину від німецько-фашистської чуми. Завдяки таким Героям ми сьогодні живемо під мирним небом. Наша організація буде робити все, для того, щоб про подвиги таких героїв, як Василь Якимович не забувала наша молодь та зростаюче покоління», — зазначила голова РГО «Українська громада Криму» Анастасія Гридчина.

Крім того, 1 лютого 2021 року на платформі Кримського регіонального центру Президентської бібліотеки, який діє на базі Кримської республіканської універсальної наукової бібліотеки ім. І. Я. Франка, відбувся відео-урок історичної пам'яті «Василь Якимович Горішній — кримський Герой Сталінградської битви», який провів його онук — Василь Олександрович Горішній. У своєму виступі він розповів про трагічний період воєнних років, бойові перемоги й героїчні подвиги свого діда, а також про необхідність зберігати пам'ять про Велику Вітчизняну війну й захисників нашої Батьківщини.

У СІМФЕРОПОЛІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ КНИГУ НАРОДНОГО ДИПЛОМАТА З НІМЕЧЧИНИ

5 лютого 2021 року в Сімферопольському Культурно-дозвільному центрі «Книжкова крамниця письменників» у рамках V Міжнародного кримського жіночого конгресу «Квітучий мигдаль» і проекту жіночої народної дипломатії «Ми Разом!» відбулася презентація книги Адоліни Гордон «Сага дивної жінки»

Автор біографічної хроніки — народний дипломат Адолін Гордон, уроджена Ріхтер. Народилася письменниця в Омській області у родині німецьких переселенців. У 1992 році вона переїхала до Німеччини, до міста Квакенбрюк, звідки і проводила презентацію своєї книги. Адолін — одна з тих людей, які сьогодні активно співпрацюють із кримськими активістами й підтримують кримчан у інших країнах.

«Сага дивної жінки» відкриває серію «Історія російських німців». До видання входять дві книги — «Дитинство і юність Ади» та «Лілії цвітуть». «Сага дивної жінки» вже стала фіналістом і увійшла до шорт-листа IX Міжнародного літературного конкурсу «Відкрита Євразія-2020».

«УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА КРИМУ» ПЕРЕМОГЛА У III МІЖНАЦІОНАЛЬНОМУ ШАХОВОМУ ТУРНІРІ

3 березня 2021 року з ініціативи Регіональної болгарської національно-культурної автономії Республіки Крим «Паїсія Хілендарського» відбувся III Міжнаціональний шаховий турнір, присвячений святкуванню 143-ої річниці перемоги у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр. і Дню визволення Болгарії від османського ярма. Захід пройшов на базі бібліотеки ім. І. Я. Франка у Сімферополі.

Головна мета турніру, який із 2019 року проводиться щорічно, — зміцнення міжнаціональної дружби і злагоди на півострові та залучення кримчан до систематичних занять шахами. У дружніх змаганнях брали участь представники десяти національно-культурних автономій і громад республіки різного віку. Після декількох годин змагань визначилися переможці та призери, а також кращі гравці турніру.

Перше місце посів представник «Української громади Криму» — Валерій Шимякін, друге — Анатолій Саввопуло, представник грецької діаспори. Учасник турніру, член Регіональної болгарської національно-культурної автономії Республіки Крим «Паїсія Хілендарського» Михайло Високопояс отримав третє місце.

Переможцям і всім учасникам були вручені грамоти та пам'ятні подарунки.

«РУССКАЯ ОБЩИНА КРЫМА» ВШАНУВАЛА ПАМ'ЯТЬ ЮРІЯ ГАГАРІНА

9 березня в Сквері космонавтики на території Гагарінського парку відбулося покладання квітів до погруддя льотчика-космонавта Юрія Гагаріна й конструктора ракетно-космічної техніки Сергія Корольова. Ця подія присвячена роковинам від дня народження Юрія Гагаріна

9 березня 2021 року виповнилося б 87 років людині, яка проклала дорогу до космосу. Його чарівну посмішку та відомий вираз «Поїхали!» знає, напевно, кожен.

«Щороку ми збираємося на цьому місці. Ми не віримо тим, хто скаже, що пам'ять про таких видатних людей не важлива. Сьогодні, у складний час, це важливо як ніколи», — зазначив Володимир Іллічов, голова сімферопольського відділення РГО «Русская община Крыма».

Варто відзначити, що цього року покладання квітів до пам'ятника Юрія Гагаріна проходило вже в оновленому Сквері космонавтики. Тепер поруч із бюстом першого космонавта Землі та геніального конструктора встановлені антенні системи «Кедр» і «Дельта». Зараз антенні системи вже не використовуються за призначенням, але у радянський період вони вважалися унікальними інженерно-технічними виробами.

Аріна ЕМ – псевдонім Марини Едуардівни Гейдюнас. Письменниця народилася у столиці Криму – Сімферополі. У 1995 році вона отримала вищу освіту, за фахом Марина Гейдюнас практичний психолог. Її професійна діяльність – психологічні консультації для дітей, сімейна терапія, покращення психологічного клімату у колективі. Вона дуже талановито поєднує у своїй діяльності різноманітні соціальні проекти, психологічну практику та відтворює свої творчі пошуки у письменництві. Це творча людина, життя якої сповнене значних митецьких планів, особливо літературних. Її книги призначені для дітей та дорослих.

Член спілки письменників Республіки Крим, член Регіональної громадської організації «Української громади Криму».

«ПРОПАЩА ЖІНКА»

Події відбуваються у 1970-х роках

У одній великій країні жила маленька дівчинка Маринка. Нещодавно їй виповнилося дев'ять років. Дівчинка добре вчилася, багато читала, до речі, не лише дитячі книги. А ще її прийняли у піонери і дівчинка дуже цим пишалася. Вона мріяла, що колись, коли стане дорослою і буде звільняти рабів-негрів. Про важку долю рабів вона дізналася, коли прочитала книгу «Хатина дядька Тома». Ось такі роздуми вела маленька піонерка, як, втім, і безліч інших дівчат у цій великій країні.

Одного разу, у одній з «дорослих» книжок, які стояли на верхній полиці батьківської книжкової шафи, маленька читачка дізналася вираз «пропаща жінка». Це словосполучення дуже здивувало дівчинку, змусило задуматися. Спочатку вона думала, що «пропаща жінка» – це жінка, яка оступилася і впала. Але потім вона вирішила запитати маму та дізнатись, хто ж така насправді «пропаща жінка». Мама пояснила все просто та зрозуміло:

««Пропаща жінка» – це жінка, яка порушує заборони, не хвилюється з цього приводу і врешті-решт від неї усі відвертаються», – заявила матуся дівчинці.

«А ще є безповоротно пропащі жінки! Це жінки, які роблять погані вчинки і навіть отримують від цього задоволення», – вирішила додати мати.

Маринка задумалася, бо тепер піонерка, а «піонер – усім дітям приклад!», як заповідав великий Ленін. Тому всі свої вчинки треба оцінювати «піонерським» поглядом і від цього погляду нічого не повинно вислизнути. І ось, проводячи ревізію своїх вчинків, Маринка внутрішньо похолола, бо вона згадала один свій вчинок, який вона приховувала від усіх. Вчинок був, звісно, поганим та порушував найсуворіші заборони батьків. Дівчинка засмутилася та заплакала. «Як же я могла так вчинити?», – думала Маринка.

Маринка вирішила все розповісти батькам. Перш за все, татові. Тато, звісно ж, зрозуміє її та захистить, коли усі почнуть від неї відвертатись. Тільки треба його дочекатися. Тато Маринки був військовим та увесь тиждень перебував на бойовому чергуванні. Доки батька не було вдома, дівчинка не могла спокійно спати. І ось нарешті тато з'явився вдома. Дівчинка дочекалась, коли батько сів за стіл обідати, та вирішила повідомити йому про свою жахливу таємницю. Підійшовши ближче, Маринка прошепотіла: «Тато, я пропаща жінка». Батько завмер. Ложка, піднесена до рота, застигла у повітрі. Потім тихо і обережно опустилася назад – у тарілку. Він припинив їсти, обняв дівчинку і, уважно дивлячись у очі доньки, запитав: «Чому ти так вирішила?».

«А як інакше?, – схлипуючи, запитала дівчинка. – Я вчинила погано і мені це дуже подобалося». Більше дівчинка не могла стримуватися: сльози потекли струмком по щоках та підборіддю...

Ось так, ридаючи, дівчинка розповіла, що у коморі на верхній полиці була захована на зиму величезна банка варення з малини. Спорудивши зі стільців і табуретів високу підставку, Маринка дістала банку і покуштувала трохи варення, а потім ще трохи... Врешті-решт, з'ясувалося, що дівча з'їла цілу банку варення!

Піонерка розповіла татові про своє «падіння». Тато, звісно ж, усе зрозумів і «захистив» свою Маринку, пояснивши, що з'їсти все варення – це не найкращий вчинок, але це не падіння:

«Людське падіння – це коли батьки кидають своїх дітей, друзі зраджують друзів... «Видають військову таємницю», – додала, схлипуючи, Маринка.

Цієї ночі дівчинка спала напрочуд спокійно. Вона міцно обіймала свого улюбленого плюшевого ведмедика і розмірковувала про те, як добре, що вона не рабиня, яка працює на плантації, і як добре, що живе вона у найкращій на світі країні!

Кримський вісник
ГАЗЕТА ІНФОРМАЦІЙНОГО АГЕНСТВА «КРИМ СЬОГОДНІ»
№ 1 2021

Видавець: ДАЗ РК «Медіацентр ім. І. Гаспринського».
Видано за підтримки Державного комітету у справах міжнаціональних відносин Республіки Крим Державного автономного закладу Республіки Крим «Медіацентр ім. Ісмаїла Гаспринського» за рахунок коштів бюджету Республіки Крим.
Свідоцтво про реєстрацію:
Інформаційне агенство «Крим сьогодні» № ФС77-78-535

Адреса редакції:
295011 м. Сімферополь, вул. Самокиша, 30, офіс 111 а.
Відповідальна за випуск:
Гридчина А. С.

Надруковано у типографії «Нова Ера»,
м. Сімферополь, вул. Ж. Дерюгіної, 4, офіс 1.
Спосіб друку – офсетний. Формат: А3.
Обсяг – 8 сторінок.
Підписано до друку 15.03.2021.
Вихід у світ 30.03.2021.
Наклад 500 прим. Замовлення № 19.